

РЕШЕНИЕ

№ 4871

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5068** по описа за **2023** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на ОПП - СДВР, чрез юрисконсулт А. срещу решение № 3489 от 21.09.2022 г., постановено по анд № 7828/2022 г. на Софийски районен съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 93 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22 – 4332 – 008149/09.05.2022 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР.

С оспореното НП на И. И. П., на основание чл. 175А, ал. 1, пр. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лева за нарушение на чл. 104Б, т. 2 ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон. Излага подробни съображения, че със своите действия И. П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, като правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, чрез адвокат А. оспорва жалбата и поддържа отговора. Претендира присъждане на разносните съобразно представен списък.

Представителят на СГП счита жалбата по същество е неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, XXV касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетел е разпитан актосъставителя и свидетеля Б., който се е намирал в лекия автомобил и е възприел действията на водача. Обсъждайки събраните доказателства, съдът е приел, че на 09.04.2022 г. около 23.07 часа в [населено място], на [улица], от [улица]към [улица]и срещу хотел „Х.“ управлява лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] извършвайки демонстративни маневри изразяващи се в умишлено форсиране на двигателя, приплъзване на задвижващите задни колела и поднасяне на ляво и дясно по посоката му на движение, като по този начин е застрашил намиращите се в момента на нарушението на тротоара пешеходци, в нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 570443/09.04.2022 г., връчен на сочения за нарушител на същата дата и подписан с възражение „имам възражения“. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, пълно и ясно е описано нарушението на обстоятелствата, при което е установено, но е отменил НП, защото нарушението не е доказано от субективна страна.

Административен Съд С. – град, XXV касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Отговорността на ответника по касация е ангажирана на основание чл. 175а, ал.1, предл. трето от ЗДвП, съгласно която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От правна страна обвинението се основава на допуснато нарушение на законово регламентираната в чл.104б, т.2 от ЗДвП забрана водачът на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Както в акта за установяване на административно нарушение, така и в наказателното постановление подробно и ясно са описани действията на санкционираното лице, квалифицирани от АНО като неизползване на

пътното платно по предназначение.

Настоящият състав на АССГ споделя извода на въззивния съд за незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление за правилен, поради следното: В случая не е доказано по безспорен и несъмнен начин извършването на нарушение по повдигнатото на санкционираното лице административнонаказателно обвинение по чл. 175а, ал.1, пр. 3 във вр. с чл.104б, т.2 от ЗДвП. От фактическа страна извършването на вмененото на санкционираното лице нарушение е обосновано с констатацията, че на 09.04.2022 г. около 23.07 часа в [населено място], на [улица], управлява лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , извършвайки демонстративни маневри изразяващи се в умишлено форсиране на двигателя, приплъзване на задвижващите задни колела и поднасяне на ляво и дясно по посоката му на движение.

Събраните по делото гласни доказателства обаче не потвърждават така описаната в наказателното постановление фактическа обстановка. От показанията на свидетеля по установяване на нарушението и съставянето на АУАН – Б. – пасажер в колата се установява, че на посочените в НП дата, време и място, при управлението на автомобил с рег. [рег.номер на МПС] санкционираното лице е загубило контрол върху автомобила по време на движението, докато актосъставителя А. е очевидец и изводите за умишлени действия от страна на П. е извел докато се е движил зад автомобила му, което не доказва твърдяното от АНО: „в умишлено форсиране на двигателя, приплъзване на задвижващите задни колела и поднасяне на ляво и дясно по посоката му на движение”. Още повече, че след като автомобилът е спрял П. е заявил, че на завоя е имало куче и маневрата е била извършена с цел да се избегне. Това обстоятелство обаче не е било подложено на преценка от АНО и не е изследван въпроса възможно ли е установеното от свидетелите-очевидци движение на автомобила да се е дължало на препятствие на пътя. Доколкото по делото не е установено в изискуемата от закона степен на несъмненост и категоричност, че при управлението на автомобила П. е използвал пътя за други цели, а не по предназначение, то повдигнатото административнонаказателно обвинение за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП, като основание за налагане на административни санкции по чл. 175а, ал.1, пр. 3 от ЗДвП, се явява фактически и доказателствено необосновано.

Предвид изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, защото същото е в минималния предвиден размер, съгласно чл. 18, във връзка с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3489 от 21.09.2022 г., постановено по анд № 7828/2022 г. на Софийски районен съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 93

състав.

ОСЪЖДА ОПП – СДВР да заплати на И. П. на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 4323 по описа за 2023 г. на Административен съд София - град.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: